

Arrest

nr. 192 222 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 27 april 2017 biedt verzoekster zich aan om een asielaanvraag in te dienen, er wordt haar een document meegegeven waarin wordt meegedeeld dat zij op latere datum zal worden uitgenodigd voor het indienen van een asielaanvraag.

Verzoekster wordt uitgenodigd om zich op 4 mei 2017 aan te bieden om een asielaanvraag in te dienen, zij biedt zich niet aan waardoor de behandeling van het verzoek beëindigd wordt.

Op 3 juni 2017 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf, er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 3 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten:

naam: M. voornaam: C. L. geboortedatum: (...)1992 geboorteplaats: B. nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

o 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

o artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden. Op 27.04.2017 heeft ze verklaart een asielaanvraag te willen indienen maar ze is niet ingegaan op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de asiel dienst zodat op 04.05.2017 er werd vanuit gegaan dat ze haar aanvraag had ingetrokken.

Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend, Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden. Op 27.04.2017 heeft ze verklaart een asielaanvraag te willen indienen maar ze is niet ingegaan op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de asiel dienst zodat op 04.05.2017 er werd vanuit gegaan dat ze haar aanvraag had ingetrokken.

Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Italië of om een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om haar aanwezigheid te melden. Op 27.04.2017 heeft ze verklaart een asielaanvraag te willen indienen maar ze is niet ingegaan op de uitnodiging om zich aan te bieden bij de asiel dienst zodat op 04.05.2017 er werd vanuit gegaan dat ze haar aanvraag had ingetrokken.

Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te harer laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 3 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Deze zaak wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 206 077.

Verzoekster wordt gehoord in het gesloten centrum.

Op 6 juni 2017 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 7 juni 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 13 juni 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten Italië om de terugname van verzoekster in het kader van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-III-Verordening).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet en op 30 juni 2016 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat zij geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoekster overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III-Verordening.

Op 19 juli 2017 wordt beslist de asielaanvraag van verzoekster toch in België te behandelen en wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang wegens gebonden bevoegdheid.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep, in zoverre tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terzake.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM en de artikelen 1, 7, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, doch uit de bespreking van het enig middel tot nietigverklaring blijkt dat deze schendingen niet kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep minstens onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, nu het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).”

2.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.3. Ter zitting merkt de advocaat van verzoekster op dat verzoekster momenteel een tijdelijk verblijfsrecht heeft omdat haar asielprocedure in België loopt, maar zij meent dat haar belang hierdoor niet teloor gaat. De verwerende partij maakt in dit verband geen opmerkingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie N. (HvJ 15 februari 2016, C-601/15, J.N., punt 75). De terugkeerprocedure ten opzichte van verzoekster werd opgestart op 3 juni 2017, vooraleer verzoekster effectief een asielaanvraag heeft ingediend op 6 juni 2017. Op 3 juni 2017 had verzoekster nog geen toestemming om als asielzoeker op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekster heeft als persoon die voorwerp uitmaakt van een terugkeerprocedure, een asielaanvraag ingediend. Er kan in deze stand van het geding niet worden uitgesloten dat de terugkeerprocedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is

vastgesteld, zal worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen.

In casu wordt vastgesteld dat er bijgevolg geen reden is om aan verzoekster het belang te ontzeggen bij huidige beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel :

- Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Schending van artikel 22-22bis en 23 Grondwet;
- Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK;
- Schending van artikel 1, 7, 24 en 33 Handvest Grondrechten EU;
- *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing (BGV) is gemotiveerd als volgt (stuk la):

"(...) "

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verweerder is er ontegensprekelijk van op de hoogte dat verzoekster zwanger is, terwijl zij bovendien zwanger is van haar Belgische vriend S. met wie zij samenwoonde te TURNHOUT waarbij haar kind bij geboorte overeenkomstig art. 8 WBN automatisch de Belgische nationaliteit krijgt.

Verweerder kan onmogelijk pretenderen niet op de hoogte te zijn van de bovenstaande individuele persoons- en gezinsinformatie van verzoekster, alwaar zij dit heeft uiteengezet aan de politiediensten van Turnhout wanneer zij administratief van haar vrijheid werd beroofd.

Het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat verweerder oordeelt dat verzoekster België blijkbaar zwanger dient te verlaten naar haar land van herkomst (Kameroen) zodat de Belgische vader S. zijn kind nooit zal kennen, dan wel als Belg zou zijn gehouden om zijn thuisland te verlaten om zijn kind te gaan opzoeken in Kameroen ?!

Overeenkomstig artikel 74/13 Vw. dient verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (*quod in casu*) rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven én de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander.

In casu is het duidelijk dat verweerder noch met de gezondheidstoestand van verzoekster, noch ernstig met haar gezins- en familieleven, noch met het hoger belang van het i.c. nog ongebooren kind (foetus is vanaf 24 weken buiten de baarmoeder zelfstandig levensvatbaar) rekening heeft gehouden.

In casu dient dan ook een manifeste schending van art. 74/13 Vw. te worden vastgesteld, zulks in samenlezing met een schending van het recht op menselijke waardigheid zoals verankerd in art. 1 Handvest grondrechten EU en art. 23 Grondwet.

Het is ten stelligste strijdig met de menselijke waardigheid om een zwangere vrouw, dewelke enkel en alleen haar asielprocedure gefnuikt zag door het onmenselijke 'preregistratie' systeem waarbij zij als Kameroense asielzoekster zonder afdoende internettoegang er in zou moeten slagen om dagelijks een website te controleren om na te zien of ze niet toevallig de dag erop haar DVZ-gehoor diende te gaan afleggen, en dewelke samenwoont met haar Belgische partner, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op terugleiding naar de grens af te leveren (stuk la).

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr; RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. "

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

"Is niet afdoende gemotiveerd het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt betekend aan een moeder die melding maakt van de minderjarige kinderen terwijl de vader van deze kinderen a/s vluchteling is erkend. "

(RvS 18 december 2012, nr. 221.809)

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen s/echts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingen wet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. "

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Naast het EVRM primeert ook het Handvest inzake de grondrechten van de EU alsook de Belgische Grondwet op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Minstens blijkt op geen enkele wijze uit de motivatie van de bestreden beslissing dat met alle bovenstaande ernstige feitelijke elementen (zowel medisch als familiaal) rekening werd gehouden. In tegendeel, er werd eenvoudigweg een "standaard bijlage 13septies" afgeleverd zonder enig individueel onderzoek als ware er geen sprake van enige zwangerschap van verzoekster n.a.v. haar relatie met haar Belgische partner...

2008, nr. 187 420). Evenmin kan de bewering dat verzoeksters ongeboren kind nog geen juridische persoonlijkheid heeft met verhinderen dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters eigen (gezondheids)situatie nu ze de laatste maand Van haar zwangerschap inging en dat haar echtgenoot een in België erkend vluchteling was. De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Zelfs indien artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke woordelijke motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing. "

(V. VEREECKE, Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot81)."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 22, 22bis en 23 van de Grondwet ;
- de artikelen 3, 5, 9 en 10 IVRK ;
- de artikelen 1, 7, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij zwanger is en samenwoont met haar Belgische partner. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de vader van haar kind het kind nooit zal

kennen. De verzoekende partij meent dat het strijdig is met de menselijke waardigheid om een zwangere vrouw die samenwoont met haar partner een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te betekenen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk werd aangetroffen zonder in het bezit te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens tevens op gedegen wijze wordt overwogen om welke reden tevens de terugleiding naar de grens én de vasthouding van de verzoekende partij noodzakelijk worden geacht.

De verzoekende partij voert een schending aan van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, zijnde het document "administratief verslag: illegaal verblijf" blijkt dat de verzoekende partij op 03.06.2017 om 13u30 verhoord werd door inspecteur K. B. Naar aanleiding van dit verhoor repte de verzoekende partij met geen woord over een eventuele zwangerschap, doch verwees zij uitsluitend naar haar samenwoning met "dhr. C."

Terwijl tevens niet kan worden aangenomen dat de zwangerschap reeds de visu zichtbaar zou zijn geweest, gelet op het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts drie maanden zwanger was.

In het administratieve verslag illegaal verblijf wordt door de betrokken inspecteur van politie overigens vermeld bij fysieke toestand: "geen specifieke vermeldingen". Zulks onderstreept dat de zwangerschap van de verzoekende partij niet duidelijk zichtbaar was.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij het niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten kwade duiden dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens haar zwangerschap en nopens haar ongeboort kind, nu de verzoekende partij in eerste instantie zelf heeft nagelaten om hiervan melding te maken.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat de beschouwingen van de verzoekende partij van alle ernst ontdaan zijn, waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing strijdt met de hogere belangen van haar ongeboort kind, doordat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat haar kind de vader nooit zal kennen.

Dienaangaande laat verweerder vooreerst gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, zijnde het document "administratief verslag: illegaal verblijf" blijkt dat de verzoekende partij het volgende verklaarde nopens de voorgehouden vader van haar ongeboort kind:

"Betrokkene had vriend leren kennen in Brussel en woonde nu bij hem in. Wanneer vriend C. merkte dat ze loog heeft hij politie verwittigd."

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de voorgehouden partner van de verzoekende partij én de voorgehouden vader van haar ongeboort kind zelf de politie op de hoogte heeft gebracht van haar illegale verblijf in het Rijk. Eén en ander geeft uiteraard allerminst blijk van een hechte relationele band tussen de verzoekende partij en de voorgehouden vader van haar ongeboort kind.

Voorts laat verweerder gelden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken om welke reden het de vader van het ongeboort kind onmogelijk zou zijn om zijn kind in het buitenland te vergezellen, dan wel op te zoeken voor de periode van een gebeurlijke tijdelijke scheiding (zie ook verder).

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn van enige grond ontdaan.

De verzoekende partij blijft ook volkomen in gebreke om aannemelijk te maken om welke reden het volkomen in strijd zou zijn met de menselijke waardigheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een zwangere vrouw, nu niet kan worden ingezien dat een dergelijk vroeg stadium van de zwangerschap -zonder bewijs van complicaties- zou verhinderen dat de verzoekende partij nog zou reizen.

De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van artikel 8 EVRM, dat luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Dienaangaande kan verweerder verwijzen naar de overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing, alwaar terecht werd aangehaald dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats met een Belg niet volstaat als bewijs van een beschermenswaardige gezinsrelatie.

Verweerder benadrukt dat inderdaad volstrekt geen bewijzen van een daadwerkelijke relatie worden voorgelegd. Terwijl hoe dan ook andermaal dient te worden gewezen op het feit dat de voorgehouden partner van de verzoekende partij kennelijk zelf de politie inlichtte over haar illegaal verblijf in het Rijk, zoals blijkt uit de administratief verslag.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat de voorgehouden partner haar niet minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering zou kunnen vergezellen of opzoeken in het land van herkomst.

Tevens moet worden aangenomen dat het gedurende de periode van scheiding mogelijk is om nauw contact te onderhouden middels de moderne communicatiekanalen.

Zie ook

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de

afwezigheid van meneer". Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn." (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

In zoverre de verzoekende partij -zonder meer- poneert dat van haar Belgische partner toch niet kan worden verwacht dat deze België zou verlaten, merkt verweerder nog op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Er wordt volstrekt niet aannemelijk gemaakt dat het gezinsleven uitsluitend in België kan worden beleefd en/of uitgebouwd.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder stelt nog vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de artikelen 22n 22bis en 23 van de Grondwet, de artikelen van het IVRK en de artikelen 7, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Tot slot herhaalt verweerder dat de verzoekende partij het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet dienstig ten kwade kan duiden dat niet uitdrukkelijk is gemotiveerd nopens de zwangerschap, nu de verzoekende partij hiervan in eerste instantie geen melding heeft gemaakt.

Terwijl hoe dan ook -gelet op het voorgaande- niet kan worden ingezien op welke wijze de prille zwangerschap van de verzoekende partij afbreuk had kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is wel degelijk op gedegen wijze rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat haar een “standaard bijlage 13septies” werd betekend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat er een risico

bestaat op onderduiken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.3.3. Verzoekster voert aan dat zij zwanger is van haar Belgische vriend met wie zij samenwoonde, dat haar nog ongeborn kind de Belgische nationaliteit zal hebben, dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat de Belgische vader zijn kind nooit zal kennen of gedwongen zal zijn om zijn kind te gaan opzoeken in Kameroen, dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand, noch met haar gezins- en familieleven, noch met het hoger belang van het ongeborn kind. Verzoekster besluit dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat met al deze feitelijke elementen rekening werd gehouden. Er werd geen individueel onderzoek gevoerd.

3.3.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt

heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster voert aan dat zij een relatie heeft met haar Belgische vriend S.C., met wie ze samenwoonde en waarvan ze zwanger is.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Uit het administratief verslag van 3 juni 2017, opgesteld door de politie, blijkt dat verzoekster verklaarde te wonen op het adres van haar Belgische vriend. Het verhoor van verzoekster leidde tot volgende vaststelling van de politieambtenaar: *"Betrokkene had vriend leren kennen in Brussel en woonde nu bij hem in. Wanneer vriend C. merkte dat ze loog heeft hij de politie verwittigd."*

Uit het ongedateerd gehoor van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster vermeldde dat ze ongeveer drie maanden en twee weken zwanger was en dat ze een duurzame relatie heeft in België met de heer S.C. die in Turnhout woont.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen inzake verzoeksters gezinsleven:

"Betrokkene zou verblijven bij een Belgische vriend, Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "gezinsleven" (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal

factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster verbleef op het adres van de Belgische S.C. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de politie werd verwittigd door de heer S.C. over het illegaal verblijf van verzoekster, nadat S.C. merkte dat verzoekster loog.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de feitelijkeheden, zoals deze blijken uit het administratief dossier, niet kan worden afgeleid dat er sprake zou zijn van een voldoende hecht gezinsleven van verzoekster met de Belgische S.C. Verzoekster legt geen bewijs of zelfs maar een indicatie voor dat de Belgische S.C. de vader van haar ongeborn kind is, door vb. een erkenning door deze S.C. van haar ongeborn kind of door een verklaring van S.C. Door haar loutere verklaringen in het verzoekschrift toont verzoekster bijgevolg niet aan dat de vereiste gezinsband voldoende hecht is.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om het motief te ontcrachten dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen. De vaststelling van de verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en niet kennelijk onredelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond

Wat het ongeborn kind betreft, wordt vastgesteld dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinssleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en is er ook nog in huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeborn kind. Verzoeksters opmerkingen over de vermeende vader van het kind en zijn contacten met dit kind, eens het geboren zal zijn, doen bijgevolg in deze stand van het geding niet ter zake. Verzoeksters bewering dat dit kind de Belgische nationaliteit zal dragen, is volstrekt hypothetisch.

3.3.5. Ook wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat met het hoger belang van het nog ongeborn kind geen rekening kan worden gehouden, zodat verzoekster zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen wat het ongeborn kind betreft.

In de mate waarin verzoekster verwijst naar haar eigen gezondheidstoestand, wordt opgemerkt dat zij geen elementen aanbrengt, buiten haar zwangerschap, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. In de stukken van het administratief dossier bevindt zich geen medisch attest waarin vermeld wordt dat zij omwille van haar zwangerschap niet zou mogen reizen of andere gezondheidsproblemen zou hebben, en ook bij huidig verzoekschrift en in het middel brengt verzoekster geen enkel element bij dat door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing veronachtzaamd zou zijn, zodat niet wordt ingezien welk belang verzoekster heeft bij deze grief.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Waar verzoekster kritiek uit op de omstandigheid dat zij niet onmiddellijk een asielaanvraag kon indienen omwille van het preregistratiesysteem, wordt opgemerkt dat verzoekster inmiddels wel een asielaanvraag heeft kunnen indienen, die momenteel in behandeling is. Verzoekster heeft geen belang bij deze kritiek, in de mate deze al gericht zou zijn tegen de bestreden beslissing.

3.3.7. De rechtspraak waar verzoekster nog naar verwijst, is niet dienstig nu zij niet aantoont dat de feitelijke gegevens aan de grondslag van deze rechtspraak *mutatis mutandis* kunnen toegepast worden op onderhavig geval. Daarenboven wijst de Raad erop dat in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

3.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.9. Verzoekster vermeldt in de hoofding van het enig middel de schending van de artikelen 22, 22*bis* en 23 van de Grondwet, van de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 1, 7, 24 en 33 van het Handvest van de grondrechten van de EU, maar laat na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Deze onderdelen van het enig middel zijn onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET